

Jeg skulle i denne uge have stået i Jerusalem ved jøderne største helligdom Grædemuren. Det er en kæmpe udendørs synagoge. Både jøder og turister, der besøger området, stikker små sedler ind i murens sprækker, der er bønner til Gud. Det gør muren til verdens største postkasse. En gang om året kradses sedlerne ud af sprækkerne, og bliver begravet på Oliebjerget. Som en rabbiner udtrykker det: Folks bønner til Gud er hellige skrifter. Jeg er helt sikker på, at 99.9 procent af de bønner, der er presset ind i muren, handler om ønsker folk vil have opfyldt. Gad vide, hvor mange sedler, der siger tak til Jesus Kristus for livet. Og gad vide, om der er overhoved i den store mur, findes bare en eneste seddel, der lovpriser Gud som Maria gør det i evangeliet i dag, hvor hun for eksempel siger: "Min sjæl ophøjer Herren og min ånd fryder sig over Gud, min frelser".

Folk kan være lidt underlige i den hellige by Jerusalem. For nogle år siden mødte jeg en kvinde, der solgte Guds telefonnummer. Det købte jeg med det samme, da hun tilmed kunne oplyse mig om, at opringningerne var til lokaltakst. Jeg ringede op. Der var ingen, der svarede. Så vendte jeg tilbage til kvinden og klagede over, at der ikke var nogen, der tog telefonen. Hun smilede sødt og sagde. Åh, hvor det ligner Gud! Og helt uret havde hun jo ikke. Ofte beder vi Vorherre om få hjælp, eller beder om, at nogle vi elsker skal hjælpes. Vi ringer så at sige Gud op. Og det føles som om han ikke svarer. Men måske svarer han os alligevel. I Esajas bog kan man finde et udsagn, fremført af den Mægtige Gud, der lyder sådan: Jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje. Og måske svarer Gud os ved at sende os ud på hans veje i stedet for vores egne. Men da vi forventer noget andet, tror vi ikke, at vi har fået noget svar.

Hele mit liv har jeg bedt før jeg faldt i søvn. Det er jeg taknemmelig for at mine forældre lærte mig som barn. Men det har altid været bønner om at få hjælp til mig selv eller dem jeg holder af. De sidste par uger, har jeg tvunget mig selv til at slutte dagen af med ikke at bede om noget personligt. Men simpelt hen lovprise Jesus Kristus. F.eks.: Mægtige Gud, jeg er fuld af betagelse over, at du lader lyset efter en mørk og lang nat vende tilbage!

Lovprisning er svært. Men hvis vi ikke kan lovprise Kristus, hvordan kan vi så blive god til at rose hinanden? Det er meget nemmere at bede om alt det, man gerne vil have. Men måske skulle vi prøve lovprisningerne i en periode.

I dag er der 9 måneder tilbage til juleaften. Det er Mariæ Bebudelsesdag og vi markerer, at jomfru Maria er blevet gravid ved Helligånden. For Gud er alting muligt. Men for mennesket er mange

ting også muligt. Og jomfru Maria viser, at det er muligt, at tage tunge og svære opgaver på sig. Da hun bliver stillet over for opgaven at føde Guds søn, svarer hun med det stærke udsagn: Jeg er Herrens tjenerinde. Hun er parat til at tjene Gud. Er vi? Skal Gud være vores tjener og opfylde vores drømme og ønsker – alt det vi beder om? Eller skal vi være Guds tjenere og opfylde hans drømme og ønsker, der handler om, at vi sætte ham og vores medmennesker højere end os selv?

Når man møder folk i udlandet, kan de finde på at spørge: Hvor er du fra og man svarer: "Jeg er dansker". Hvis man er til fest, får man ofte spørgsmålet: Hvad laver du. I Jerusalem i Israel får man et helt andet spørgsmål. Det lyder. Hvilken religion tilhører du og mange af os kan med stolthed svare: Jeg er kristen. Men hvor tit siger vi til andre: Jeg er kristen. Og hvad betyder det at være kristen? Det fortæller jomfru Maria os i dag. At være kristen betyder, at man er Guds tjener og er parat til at følge hans veje. Det kan være hårdt og krævende. Men en ting er sikkert. Som Guds tjener har vi Jesus Kristus med os. Gud i vold. Amen.

